

— Вѣрно, вѣрно бѣше! — Извика изведнажъ Саша. — Азъ откраднахъ!

И тя заплака...

Въ голѣмата класна стая седѣха мълчаливо шестдесетъ души, безъ да се помръднатъ, а срѣдъ тѣхъ, отпуснала глава до масата горчиво плачеше малкото русокосо момиче. Тя дълго плака и всички мълчаха, докато се малко поуспокои. Тогава учителътъ седна до нея и попита:

— Защо направи това?

Но тя все мълчеше и пакъ наведе глава. Учителътъ видѣ, че да каже причината, по която тя е направила това, ѣ бѣше много трудно, както и да се признае; обаче тя се прѣсили и, както се види, искаже нѣщо да каже, мърдаше устни, но не се рѣшаваше.

Най-послѣ придума:

— Ядѣше ми се.

— Че въ кѣщи не си ли яла?

— Не, не съмъ.

— Защо?

Тя пакъ мълкна — и изеднажъ неочаквано пакъ горчиво заплака и прѣзъ сълзи каза:

— У дома... у дома... нѣма нищо за ядене... Тати нищо не внася... всичко изпива. Ние ядеме... су... сухи кори вече втора седмица...

И повече нищо тя не можа да каже.

Отдавна трѣбваше да се почне урока.

Учителътъ взе тихо Саша за рѣха и, като ѣ каза нѣколко успокоителни думи, я заведе въ учителската стая, за да се успокои тамъ. Щомъ той се върна въ класъ, десетки рѣцѣ се притекоха къмъ него и въ всѣка рѣжа имаше нѣщо за ядене.

На, господинъ учителю, дайте ѣ! Нека се наяде!